

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΝΗΣΩΝ

ΟΙ ΙΣΠΑΝΟΙ ΣΤΗΝ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ

Μία έπιχη εκστρατεία Ισπανών και Ένετών προς άπελευθέρωση της Κεφαλληνίας από τους Τούρκους. Ο θρυλικός Γεννάλης και τα καθάρματα του. Ο Διέγος δέ Παρέδες, ο Ηρακλής της Καστιλλίας. Οι Τούρκοι κλείνεται στο Κάστρο του Άη Γιώργη. Ο Άλέξανδρος αρχηγός του και τα εφραλάκα λογιά του. Η φραξής της πολιορκίας. Οι σιδερένιοι «λύκοι» και το πάξιμο του νέου Ηρακλή. Πως άλληλεσφράζοντο οι άνθρωποι του Μέσου Αιώνας. Επεισόδια ήρωϊκού και ζυδύβουζας. Ο νικητής Γενάλης και η εύγνωμοσύνη του Δαγυ της Ένετίας, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΝΑΣ Ισπανός ηρώος, ο περίφημος Γενάλης, συνδέεται με την ιστορία της Κεφαλληνίας, σε μία σελίδα της γεωμετρικής παλιζωρίας και δοξασίας. Τα καθάρματα του ήρωος αυτού έδωσαν άφθονο υλικό για ρομαντικά μυθιστορήματα, μεταλλάσσοντας και ποικιλιά άνευδοτα, όχι μόνο σε συγγραφέας της πατρίδας του, αλλά και σε άλλους της Εξόχους. Και τώρα, ως έθιμο σε ζευγοποιά από το Έλληνα νησί:

Κατά τον Ιούλιο του 1500 ο Ισπανός στόλος, άποτελούμενος από 64 μεγάλα πλοία, έπληξε στη Σικελία για να ένοηθεί με το σύμμαχο Ένετικό στόλο, εναντίον των Τούρκων. Στά Ισπανικά πλοία είχε έπιβουάσει στρατός από 5.000 πέρους και 600 ίππους. Οι άξιωματικοί του ήταν το άνω της Ισπανικής νεότητος και άριστοσύνης. Μαζί τους έξεντρώνταν και ο Σουζουμάνος σε όλων των τότε κόσμο Γαρθίας δέ Παρέδες, ο άνομιζόμενος «Η ο α κ λ η ε τ η ς Κ α σ τ ι λ λ ι α ε ς», γιατί η σωματική του δύναμη ήταν κάτι φηβερό. Αρχηγός όμως της εκστρατείας είχε διορισθεί ο έπιχος Γενάλης.

Οι σύμμαχοι στόλοι — Ισπανικός και Ένετικός — ένοηθσαν στη Μεσσηρία και από εκεί διεκδηύθησαν εναντίον των Τούρκων, που είχαν καταλάβει τις κτήσεις της Ένετίας Δημοκρατίας και προπάντων τη γηραιά του Ίονιου Πελάγους. Ο Όθωμανός στόλος άποτραβήχτηκε έντρομος στο Βόσπορο, και έτσι οι σύμμαχοι μαζεύθησαν, χωρίς να είναι αντίστοιχα στα ποσά της Κεφαλληνίας, της οποίας τα φρούρια κατείχε ο Τούρκος στρατός. Η ηρωική τους δύναμη του ήρωα οργανωμένη στο Κάστρο του Άη-Γιώργη.

Ο Ισπανικός στρατός ένώησεν άμεσως άδοξια. Πρώτο όμως άσχημή τις έχθροταξίες, ο Γενάλης έπτελε άπεισταλέμενος και τον διεμφωμένο στον Άλβανο Χισιάδ, διοικητή του Κάστρου, και του παρηγγείλε τα έξης τελεσιγραφικά:

«Οι παλαιώμοι Ισπανοί, ήρωοι ισχυροί Βισαίτες, που κατορθώσαν τους Μαυριτανούς, ήρθαν τώρα σε βοήθεια των Ένετών και ζητούν την παράδοσι του φρουρίου. Αν τού παραδώσετε με το καλό, μπορείτε να φάγετε σούσι όποιον θέλετε. Αν όμως άντισταθήτε, δεν θα γλιτώση κανείς.»

Κι ο Χισιάδ άπίστησε με τέτοια λόγια:

«Σας εύχαριστώ, Χριστιανοί, που μου δίνετε την εύκαιρία να δοξασθώ, ή να πεθάνω, δουλεύοντας τον ένδοξότατο Βασιλιά, τον Αυτοκράτορά μου... Η φροβός σας δεν μεζ τρομάζουν ή Μοίρα έβαλε τη βούλα του θανάτου στα μέτωπα όλων των ανθρώπων. Να ληθε στον αρχηγό σας ότι καθέννας από τους στρατιώτες μου έχει έφτά τόξα και έφτά γιλαδάδες βέλη, με τα όποια θα εκδικηθώμε το θάνατό μας, άν δεν μπορείσμε ή άντισταθώμε στην όμορη σας ή την καλή σας τήχη.»

Αφού είπε τα λόγια αυτά, ο Χισιάδ διάταξε να φέρουν ένα δυνατό τόξο και μία έπιχρηση φροβήρα και τα έδωσε στο διεμφωμένο για να τα φέρη στον Γενάλη. Ήταν αυτό η πολεμική πρόκλησις. Ο Άλβανός έφριγγε — όπως θα λέγαμε σήμερα — το γάντι στον Ισπανό! Και άποχωρόντας τους άπεισταλέμενος, έδωσε τέλος στη συνέντευξι, και κατέγνε άμεσως στην αρχήνοσι της άμυνας.

Την άλλη μέρα άρχισαν ή μάχη, ή τρομερές έπιθέσεις των Ισπανών, στις πόλεις ο Τούρκοι άντιστάθησαν γενναία. Ήταν μόλις έξακόσοι, όλοι όμως έπιτεροσύλοιοι και φηριώημοι. Το Κάστρο ήταν καλά έφοδιασμένο και βρισκόταν έπάνω σε τραχύ και δυσανάβατο βράχο. Το βαρύ πυροβολικό των Βενετιάνων άρχισε να χτυπά τα τείχη, άλλ' ο Χισιάδ και οι άντρες του, άδιαφοροίοντες για τ' άνοήματα που έκαναν ή μοιραίες και για τους νεκρούς που έφεταν γύρω τους, άδοξαστοί

και άτρόηοι, ύπερασίζονταν με τα δικά τους πολεμικά μέσα και μηχανήματα...

Τόσα πολλά δέ ήταν τα βέλη που έφριγγαν οι Τούρκοι, ώστε ο κίμπος και οι όδοιοι του έγγείωναν άτ' αυτά. Τα Τούρκικα βέλη ήταν δηλητηριασμένα και οι τραυματιζόμενοι Ισπανοί πέθαιναν με φριχτούς πόνο, στυμφογυφίζοντας χάρη σε φειδία... Έπειτα, οι Τούρκοι έβαλαν σε ένέργεια τους λ ο κ ο υ ε ς, μηχανήματα περιεργά που μαζί τα περιεργάοιοι οι συγγραφέες της έποχης. Οι λ ο κ ο υ ε ι α ι αν μεγάλα σιδερένια τεγγέλια, τα όποια κατέβησαν όρημικά, άφραζον τους στρατιώτες έπιλάσαν πολύ το Κάστρο άπό την άνωμοσιό τους ή από τα ρούχα τους, τους έσφρασαν ψηλά και ή τους άφαναν να πέσουν κάτω και να γίνουν κομμάτια, ή τους έκαταν μέσα στο φρούριο και τους έφραζαν οι φράκαες... Σε μία στιγμή λοιπόν που ο γενναίος Διέγος Γαρθίας δέ Παρέδες έπιλάσισε τα τείχη, ο σιδερένιος λ ο κ ο υ ε ς τον άφραξε από τη ζώνη και τον έσφρασε ψηλά.

Τότε — φράζει ο Ιστορικός — ο Ισπανός ήρωας έθεσθη έπί άρετην όραν παλαιών ισχυροών προς την μηχανή, διά να μη καταρριφή έπί του έδαφους. Έκλυσε δέ προς το τείχος, ύπερησπών τους άνδρες του με τόση άνδραση, ώστε οι βράβοιοι εκ σφρασμού των εκράτησαν αιχμάλωτον, έλιπίοντες δ' ατόν να έπιτεσουν καλύτερους όρους, άν ήργαζόμην να παραδοθώ.»

Έτσι έξακολούθησε ή πάλη πολεμική και από τα δύο ήρωοι. Οι Τούρκοι έφαναν αρχές έξόδοις, και οι πολιορκητά άναγκάζονταν ν' άφρηνούν διαρκώς. Μία νύχτα, ο Γενάλης — που τότε είχε καταβάλει ή κορυφή — άνεύρησε σφαγή των στρατιωτών του, πέταχτη ζαχαρισμένος κ' έσπασε την περιόσσι, γιατί άσχυρός έπληνη την όμο οι Τούρκοι είχαν βγει άδοξοι άπό το Κάστρο και θα έκαναν μεγάλη καταστροφή, άν ο Γενάλης δεν διάταξε γενικό συναγερμό του στρατοπέδου του.

Πολλοί Κεφαλλώνιοτες, μισούντες τους Όθωμανούς, είχαν προσέλθει στους Ισπανούς και τους βοηθούσαν με πίστι και γενναίότητα... Έναντίον του Ισχυροού λήθηος των βελών, ο Ισπανός στρατηγός άντέταξε ένα πυροβολείο. Και ή μοιραίες, φτάνοντας μακρότερα από τα έχθρικά βέλη, κατατρόμαζαν τους Τούρκους.

Έπειτα, ο Γενάλης διάταξε τον περίφημο έφευρήτη των ύπονόμων Πέτρο Νάβρορες ν' άνοήση «κ ι ν ε ς» σε διάφορες διεκδηύσεις εναντίον των τειχών του φρουρίου, και τους στρατιώτες να έχουν έτοιμες τις σκάλες, για να τις ριξούν έπάνω και να χωρησούν το φρούριο με άποφασιστική έφροδο...

Ύστερ' από λίγες μέρες, ή μίνε ς έτοιμάσθησαν, ο Νάβρορες έβαλε φωτιά και οι βρόντοιοι γενναίοντες το έδαφος. Στα τείχη έγιναν μεγάλα σήματα, άλλ' οι Τούρκοι φανατικοί και άφοβοι, έπεποιήσαν με τόση γοηγοράδα τις ζήμες, ώστε ή θέσις έξακολούθησε να είναι όχηρα όπως πρώτα...

Ύατοσοί οι Ισπανοί όρησαν να σπαφιάσσουν στις σκάλες και να ληθίσουν μέσα, με το μαζάρι στα δόντια. Μαζί τους άνέβησαν και άρχετοί Κεφαλλώνιοτες. Η ορημηκόσχη και ή άντορεία τους ήταν κάτι άφάνταστο. Χύθησαν με φροβές και άλαλαγμούς, βροζόντας τους Όθωμανούς και τον Προφήτη τους... Άλλ' οι Τούρκοι ήξεραν να ύπερασπιστούν. Όρθηοι έπαινο στις επάξεις, έφριγγαν εναντίον των έφροδων των πέτρων, σιδερα, βέλη μηχανημέρα, άναμμένα δαυλιά... Τους έχνησαν ζεματιστό λάδι, φειάρι άναμμένο, πίσσα και τήρη. Αντιστόκονταν άτελειαστικά, άποφασισμένοι να πολεήσουν άφωικά το ασπί τους και σπάζόντας τις ψηλές σκάλες, έγκυρζέσαν κάτω τους Ισπανούς και τους Κεφαλλώνιοτες... Οι Βενετιάνοι παρακολούθησαν τον άγώνα από τα πλοία τους... Έπεί τέλος ο Γενάλης, βλεπόντας τη

Ένας τρομερός Ισπανός γίγας άνέθηκε πρώτος από Κάστρο...

φθόρα, αναγκάστηκε να διατάξει τους στρατούς του ν' άποσυρθούν. Την άλλη μέρα, βγήκαν οι Βενετοί από τὸ πλοία τους κ' επεξεύρισαν νέα ορμητικὴ ἐφοδία, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ μὴ ἀποτύχησαν.

Οἱ Ἰσπανοὶ, οἱ γενναῖοι αὐτοὶ πολεμιστὰί, ποῦ ἔχουν δώσει τοὺς Μαύρους ἀπὸ τὴν Ἰσπανία καὶ τοὺς Γάλλους ἀπὸ τὴ Νεάπολι, ἀγανακτοῦσαν, τώρα ποῦ ἐβρισκαν τόση ἀντίσταση σ' ἕνα μικρὸ φρούριο τῆς Κεφαλληνίας. Κ' ἐνὸς στὴν ἀρχὴ περιφρονοῦσαν τοὺς Τούρκους καὶ τοὺς ἐνόμιζαν βαρβάρους, χωρὶς πολεμικὴ δὲμῃ, ἔμαθαν μὲ ζῆμα τοὺς νὰ τοὺς ἐκτιμῶν καὶ νὰ τοὺς φοβῶνται...

"Ἐτοὶ ἐπέρασαν πενήντα μέρες ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς πολιορκίας. Ὁ Γονθάλβης ἐσκέφτηκε πῶς διὰ τὸ πρᾶγμα ἐκατανόησε ἀνάξιο γιὰ τὴ δόξα του, ἔκανε πολεμικὸ συμβούλιον μὲ τὸν Ἐννετὸ στόλαρχο Πέσσαρο καὶ τοὺς ἀξιωματικούς του, καὶ ἀπεφάσισαν νὰ ἐπιχειρήσουν γενικὴ ἐφοδία. Τὸ σχέδιον ἦταν νὰ χτυπήσουν τὸ «Κάστρο τοῦ Ἀη-Γιωργίου» ἅς' ἴδωσι τὶς πλευρὰς του, μὲ ἰπνομήτους, μὲ πυροβολικὸ, καὶ μ' ὅλη τὴν ἰσπανικὴ δύναμιν.

Ἀφοῦ λοιπὸν ἐκάνονταν τὰ πάντα καταλλήλως καὶ ἐνεργῶς ὡς ἐνδοσιαστικὰ λόγια τὸ στρατὸ, ἔδωσαν τὸ σύνθημα τῆς ἐφοδίας. Οἱ βρόντοι τῶν κανονιῶν, ἡ ἐκρήξις τῶν ἰπνομήτων, οἱ ἀλαλαγμοὶ τῶν στρατιωτῶν, παρίσταναν τὸ νησί ὅλον νὰ καταποντίζονταν μέσα στὴν τρομαχτικὴ ἐκείνῃ βοῇ. Μὰ οἱ Τούρκοι ἀντιστόκονταν ταλληλαρῶς, μὲ τὸν Ἄλβανὸ ἀρχηγὸ τοὺς ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ἄμυνας...

Τέλος, οἱ Τούρκοι ἀναγκάστηκαν νὰ ἰσχυρισθῶν στὸ τετραμῆνον τοὺς καὶ στὴ δύναμιν τῶν ἐχθρῶν τους. Πρῶτος ἕνας τρομερὸς Ἰσπανὸς γίγας ἀνέβηκε στὸ Κάστρο καὶ χίλιον ἄλλοι τὸν ἀκολούθησαν. Ἡ σφαγὴ ἵσθησε φοιτικὴ! Ὁ Χισδάβ, πιστὸς σὸν χιήρωμα του, ἐθάψε, μαζήμενος μὲ τραβασίους στρατιώτες του... Οἱ Ἰσπανοὶ τὸν βόηξαν ἀργότερα μέσα σὲ σφοδρὰ πτωμάτων, μὲ τὸ κεφάλι σταμμένο ἀπὸ δυνάτη σταθά...

Ὅγδόντα μόνον σώθηκαν ἀπὸ τοὺς Τούρκους, καὶ αὐτοὶ ἄλλα κομμάτια ἀνθρώπων, ἐλείπει ἀπὸ τὴν πέλινα καὶ τὶς ἄλλες ταλαιπωρίες. Οἱ Ἰσπανοὶ τοὺς ἔφεραν δεμένους στὰ κερὰθια τους.

Μετὰ τὴν ἄλωση τῆς Κεφαλληνίας, ὁ Μέγας Ἀρχηγὸς (ἔτσι ἔχουν ἐπωνομάσει πρῶτος οἱ Μαυριανοὶ τὸν Γονθάλβη) ἐγύρισε στὴ Σελασία, στὴν ἀρχὴ τοῦ 1501, ἀφίκνοντας τὸ νησί στὴν ἐξουσία τῶν συμμάχων Ἐνετῶν.

Μαζὺ του ἔπηρε καὶ τὸ γενναῖο σύντροφὸ του Γαρθία δὲ Παρέδες, ποῦ τὴν εἶχε φτηνὰ γιὰτίσος ἀπὸ τὸ λ' ὦ κ' ο καὶ τὰ χυτᾶτάκια τῶν Ἀλβανῶν. Ὁ ἴδιος ὁ Γονθάλβης τὸν εἰσήγαγε φιλικωμένον στὸ Κάστρο καὶ τὸν ἀπελευθέρωσε. Ἡ συνάντησις του ἵσθησε συγκινητικὴ...

Ἀργότερα, ὅταν βρισκόταν ὁ Γονθάλβης στὶς Συναούσσες, ἐφύσασ ἐκεῖ Πρῆσβυτὸς τῆς Ἐνετικῆς Δημοκρατίας καὶ τοῦ ἔφερε τὸ δῶλωμα του εὐγενοῦς τῆς Ἐνετίας, σὲ πολιτικὴ περριμανη, ὑπογραμμένο ἀπὸ τὸ Δόγη, ἀποδέδειξιν ἐγγυνομοιήσους γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσι τῆς Κεφαλληνίας. Ἐπίσης τοῦ ἔστειλαν μεγαλοπρεπεῖα δῶρα, χρυσὰ καὶ ἀργυρὰ κοσμήματα, πλοῖσινα γιοιορτακὰ, ὄρθασια μεταξωτὰ καὶ χρυσοῦσαντα μεγάλης ἀξίας.

Ὁ Γονθάλβης δὲν ἤθελε νὰ δεχθῆ τὰ δῶρα, λέγοντας ὅτι ἔκανε ἀπᾶως τὸ καθῆνον του, ἵτακῶντας στὴ διαταγὴ τοῦ Βασιλέως του, ἀλλ' ὁ Ἐνετὸς πρῆσβυτὸς ἐπέμεινε ἀντιλέγοντας ὅτι θὰ δυσαρεστοῖται τὸ Δόγη. Καὶ ὁ Γονθάλβης ἐκάρτησε τὰ δῶρα γιὰ νὰ τὰ στείλῃ στὸ Βασιλεῖα τῆς Ἰσπανίας, ἀρκούμενος αὐτὸς στὸ τιμητικὸ δῶλωμα.

Ἡ Κεφαλληνία ἔμεινε στοὺς Ἐνετοὺς ὡς στὰ 1538. Τότε ὁ Σουλτᾶνος Σουλεϊμᾶν ὁ Μεγαλοπρεπὴς ἔκανε μεγάλη ἐσοτρατεία ἐναντίον της, τὴν ἔπηρε ἀπὸ τοὺς Ἐνετοὺς καὶ ἐσφαξὲ δεκατοεῖς χιλιάδες Κεφαλλόντες, ἐκδικούμενος γιὰ τὴ σημάθειά του ποῦ ἔδειξαν στοὺς Ἐνετοὺς. Τὸ ἔτος ἐκεῖνο χαρακτηρίζεται «ἔτος ἐρημώσεως» γιὰ τὸ ὄραϊο νησί τοῦ Ἴονίου.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Νὰ προτιμᾶς τὴ δόξαη φτώχεια παρὰ τὸν ἀδικο πλοῦτο. (Ἰσοκράτης)
Ἡ ὑπόληψις εἶνε ἄλλοιο ποῦ ὀλοι θέλουν νὰ τὸ καθάλιζέφωρον καὶ κανέναν δὲν θέλει νὰ τὸ τασῆ. (Ἄλ. Δοιμιάς)
Ὁ ἔρωτας εἶνε ἡ ἀρηγισ τῆς λογικῆς. (Μυσσὲ)
Μπορεὶ κανεὶς νὰ περιφρονῆσῆ τὸ θάνατο, ἀλλ' ὄχι καὶ τὸν πόνο. (Μυσσὲ)
Ὁ νοῦς πείθεται εἴκοლა σὲ δ,τι τοῦ ἵταγοροεὶ ἡ καρδιά. (Δαμοιοτιῆ)
Ὁ δυστυχισμένον δὲν ἔχουν συγγενεῖς. (Ρακίνας)
Ἡ ἔρηλοτιὰ εἶνε ἀδελφῆ τῆς ἀγάτης, ὅπως κ' ὁ διάβολος ἀδελφὸς τῶν ἀγγέλων. (Μουφλερ)
Ὁ γάμος εἶνε ἕνας δεσμοὺς ποῦ τὸν ὀμορφαίνει ἡ ἐλπίδα, τὸν διατηρεῖ ἡ εὐτυχία καὶ τὸν δυναμώνει ἡ δυστυχία. (Ὀδυμπέρ)
Ὁ ἔρωτας εἶνε δύσπιστος. (Πιρόν)

ΑΠ' ὉΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΤΟ ΠΕΡΙΔΕΡΑΙΟ ΤΗΣ ΙΩΣΗΦΙΝΑΣ

Οἱ γάμοι τῆς Καρλίννας Βοναπάρτη καὶ τὰ οἰκονομικὰ τοῦ Ναπολεόντος. Τὸ δαινεὶο γυμνήλιε ὄσρε. Ἡ Ἰωσηφίνα θέλει περιδέρεσι. Τὶ κάνει ἡ γυναικειὴ φιλαρέσκεια. Τὸ κόλλη τῆς αυτοκρατέρας. Πῶς τὴν ἔπαθε ὁ Ναπολεών, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

"Ὅταν ἡ ἀδελφῆ τοῦ Ναπολεόντος Καρλίννα Βοναπάρτη παρηύτηρε μὲ τὸν περίφημο στρατάρχη Μυράτ, ὁ ἀδελφὸς τῆς θέλησε τῆς προσφέρει ἕνα πλοῖσινο γαμήλιο ὄσρο. Ἐπειδὴ ὄμως ὁ Ναπολεών βρισκόταν τότε σὲ οἰκονομικῆς δυσχέρειας καὶ δὲν μποροῦσε νὰ ὑποβλήθῃ σὲ μεγάλα ἐξῆδα, ἀναγκάστηκε νὰ χωρίσῃ στὴ νύφη ἕνα περιδέριο ἀπὸ διαμάντια, ποῦν ἀκριβὸ, τὸ ὅποιο ἔπηρε ἀπὸ τὴν σούγιο τοῦ Ἰωσηφίνα, μὲ τὴν ἵσθησι νὰ τῆς τὸ ἀντικαταστήσῃ ἀργότερα. Ὁ καρὸς ὄμως πενοῦσε καὶ ἡ Ἰωσηφίνα ἀδμονοῦσε, γιὰτὸ ὁ Ναπολεών δὲν φανόταν διατεθεμῆνος νὰ τῆς ἀγοράσῃ καινοῦρινο περιδέριο.

Ἡ Ἰωσηφίνα ἦταν ἀπὸ τὶς γυναικῆς ποῦ μόλις βάλλον κἀτι στὸ νοῦ του, πρέπει καὶ νὰ τὸ πραγματοποιήσῃ. Μόλις λοιπὸν ἔμαθε ὅτι ὁ περίφημος ἀδαιματοπῶλης τῆς ἐποχῆς τῆς Φουσιῆ, εἶχε φέρεῖ ὄρθασια μαργαριτάρια, ζήτησε νὰ τὰ δῆ. Ἐδιᾶλξε ἄμεσως τὰ καλύτερα ἀτ' αὐτὰ καὶ παρήγγειλε νὰ τῆς κἀνουν ἕνα θαυμασιὸν κολλιῆ.

Τὸ κολλιῆ ἔγινε ὄσως τὸ ἤθελε ἡ αυτοκράτειρα, ἀλλὰ στοίχιζε 250.000 φράγκα! Μολαῖταῖα ἡ Ἰωσηφίνα ἐξοικονομήσε τὸ ποσὸν αὐτὸ καὶ πλῆθος τὸν Φουσιῆ.

Τὸρα ὄμως παρουσιάζονταν μὰ καινοῦρινα δυσκολία, ποῦ δὲν τὴν εἶχε προβλέπει ἀτ' τὴν ἀρχὴ ἡ αυτοκράτειρα. Ὁ Ναπολεών δὲν ἀγαποῦσε τὰ στολίδια, τὰ ὅποια ξετρεῖλλαν τὴ γυναικα του.

Πῶς θὰ μποροῦσε λοιπὸν ἡ Ἰωσηφίνα νὰ φουσιῆ τὸ κολλιῆ, τὸ ὅποιο εἶχε ἀγοράσει χυρὰ, καὶ γιὰ τὸ ὅποιο δὲν τοῦ εἶχε ἀναφέρει τίποτε;

Ὁ Ναπολεών, παρ' ὄλο τὸ πλῆθος τῶν ἀσκολῶν του, γυνοῖσε ὄλα τὰ στολίδια τῆς γυναικῆς του. Ἄν μᾶθανε λοιπὸν ὅτι εἶχε ἀποχτήσῃ ἕνα καινοῦρινο κόσμημα, ἄμεσως θὰ τὴν ἵσθησιζόταν, γιὰτὸ ἤξερε πῶς δὲν εἶχε ζήματα.

Ἡ Ἰωσηφίνα φιλᾶσε κομῆνον τὸ περιδέριο πορτίον δυὸ βδομάδες, μὴν τοῖμῶντας νὰ τὸ φορέσῃ, γιὰ νὰ μὴν προκαλέσῃ τὴν ἀρηγὴ τοῦ σιζῆνον τῆς.

Ἄλλ' ἀφοῦ πέρασαν ἡ δυὸ βδομάδες, δὲν μποροῦσε νὰ συγκρατηθῆ περισσότερο. Ἐπείρασε νὰ τοῖσιστῆ, νὰ ἐπιδειχθῆ.

Ἐπειδὴ λοιπὸν ἀπὸ πολλὴ σκέψη, τῆς ἤρθε μὴ ἰδέα φοιτικὴ. Κάλεσε τότε τὸν ἀδαιματοπῶλη, συνηνοήθηκε μᾶζυ του γιὰ τὸν συμβούλεψε τί ἔπρεπε νὰ τῆς ὀταν θὰ παρουσιάζονταν ἀνάγη τῆς μαρτυρίας του.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Ναπολεών, γυνοῖζοντας γιὰ τὸ γέμια, σταθάρε μετρὸς στὴ γυναικα του μὲ θαυμασιὸ.

—Μὰ τί ἔχεις σήμερα, Ἰωσηφίνα, καὶ μοῦ φανῆσαι ὄρθασια ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ; τὴ ρώτησε. Ἄ, μὰ τί εἶν' αὐτὸ ποῦ βλέπω; Ποῦ τὰ βῆρες αὐτὰ τὰ μαργαριτάρια; Νομίζω ὅτι δὲν τὰ ἔσναειδα...

—Ὅχι δά, ἔχεις λάθος, τοῦ ἀποκρίθηκε χωρὶς νὰ ταχυτῆ ἡ αυτοκράτειρα. Αὐτὸ εἶδες μὲτὰ φορῆς ὡς τώρα, ἀλλὰ δὲν τὰ θυμᾶσαι. Τὸ περιδέριο αὐτὸ δὲν τὸ ἐδώρησε πρό μηνῶν ἡ Δημοκρατία τῶν Ἄλτων...

—Περιερίοιο πράγμα! εἶπε ὁ Ναπολεών σκεπτικὸς. Πρῶτῃ φορὰ μοῦ συμβᾶνει ν' ἀπατώμαι...

—Ἄν δὲν μὲ πιστεῖς, ἐξηκολούθησε ἀτάραχη ἡ Ἰωσηφίνα, φώναξε καὶ τὸ Φουσιῆ.

Ὁ κοσμηματοπῶλης βρισκόταν σὲ λίγο μετρὸς στὸν αυτοκράτορα, προετοιμασμένον ὄμως ἀπὸ πῶιν στὸ ὄλο του.

—Φουσιῆ, δὲν ρώτησε ὁ Ναπολεών δειχόμενος τὸ κόσμημα τῆς σούγιο του, αὐτὸ τὸ περιδέριο ἀπὸ σῆνα τῶζει πάρεῖ ἡ αυτοκράτειρα;

—Ὅχι. Μεγαλειότατε, ἀποκρίθηκε ἐκείνος μὲ φωνὴ σταθερῇ. Θυμᾶμαι καλὰ —γιὰτὸ μοῦ τὸ εἶχε περὶ ἡ ἴδια ἡ Μεγαλειότης τῆς— ὅτι τῆς τὸ στείλανε ὄσρο ἀπὸ τὴν Δημοκρατία τῶν Ἄλτων...

—Ποῦν γενναῖοδωροὺ φανόνται αὐτοὶ οἱ ἀνθρώποι, εἶπε ὁ Ναπολεών κωτᾶζοντας μὲ θαυμασιὸ τὸ θαυμασιὸ κολλιῆ. Ἐγὼ ὄμολογῶ ὅτι ποτὲ δὲν θὰ μποροῦσα ν' ἀγοράσω ἕνα τόσο ἀκριβὸ δῶρο γιὰ τὴν Ἰωσηφίνα μου...

Ἡ αυτοκράτειρα Ἰωσηφίνα

